

VYLODĚNÍ

V osm hodin nula nula veplula do dvora tři vozidla ve firemních barvách a zaparkovala jak podle pravítka čelem k parku. Z dodávek vystoupili tři chlápci v oranžových kombinézách a Lindbergh mi vykročil naproti:

- Toto je váš tým, pane Tannere. Rachid, pokrývač, Thadée, pokrývač, a Attilio, klempíř.

Každý dělník udělal při vyslovení svého jména krok vpřed a s železným stiskem mi potřásl rukou. Děsila mě představa, že bych snad znovu mohl natrefit na smečku vlkodlaků, a od této téměř militantní rezie jsem očekával to nejhorší.

- Po celou dobu prací bude vaším prostředníkem Attilio. Hlaste mu sebemenší problém. Já se na stavbu budu chodit dívat obden, ke konci pracovní doby. Chlapi, na místa. Pane Tannere, brzy na viděnou.

Lindbergh spěšně vyklidil pole. Rachid, Attilio a Thadée už si vykládali svou výbavu: nákladní plošinu, kozy, stavební kladky, tři žebříky, kusy lešení, ruční motorovou pilu, ohýbačku, dvě kruhové pily, cívky s elektrickými dráty, svařovací hořáky, nádoby s kyslíkem, vodíkem a kyselinou chlorovodíkovou, zkrátka vše, co pokrývači a klempíři potřebují.

Něco mi říkalo, že tito chlápci jsou opravdoví profesionálové. Když jsem viděl, jak zachází se svými nástroji, znovu jsem nabyl ztracené důvěry.